

Ετήσια σύναξη Αναγνωστών και Ιεροπαίδων της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

Το Σάββατο 3 Ιανουαρίου το μεσημέρι στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων έκοψε την καθιερωμένη βασιλόπιτα για τους Αναγνώστες και τους Ιερόπαιδες της Ιεράς Μητροπόλεως.

Στην συνέχεια ο Σεβασμιώτατος ομίλησε στους νέους για το ιερό μυστήριο του Βαπτίσματος, που θα αποτελέσει φέτος τον Ιούνιο το κύριο θέμα των Παυλείων.

Ακολούθως ο Σεβασμιώτατος έδωσε τα Ευεργετήρια στους νέους Αναγνώστες και πραγματοποιήθηκε ξενάγηση στο κειμηλιαρχείο της Μονής «Ιεροί Θησαυροί».

Τέλος, παρατέθηκε τράπεζα.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

Πρίν από τρεῖς ἡμέρες εἰσήλθαμε μέ χαρά, μέ ἐλπίδες, μέ προσδοκίες στό νέο ἔτος, στό 2026. Καί ὅπως συμβαίνει κάθε χρόνο, ἡ πρώτη σύναξη τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως εἶναι ἀφιερωμένη σέ σᾶς, τούς ἱερόπαιδες καί τούς ἀναγνώστες μας, τά παιδιά καί τούς νέους μας πού διακονεῖτε μέ ἀγάπη γιά τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία μας στό ἱερό Βῆμα καί στά ἱερά ἀναλόγια τῶν ἱερῶν μας ναῶν, καί ἀποτελεῖτε τούς πιό στενοῦς συνεργάτες τῶν ἱερέων καί τοῦ Ἐπισκόπου σας.

Ἐχω πεῖ καί ἄλλες φορές πόσο μεγάλη καί ξεχωριστή εἶναι ἡ εὐλογία πού σᾶς ἔχει δώσει ἡ Ἐκκλησία μας, ἰδιαιτέρως σέ σᾶς πού σᾶς ἔχει χειροθετήσει ἀναγνώστες, διότι ὅσοι διακονεῖτε στό ἱερό ἀναλόγιο ἐκπροσωπεῖτε μέ τήν ψαλμωδία σας τόν λαό τοῦ Θεοῦ, τούς ἀδελφούς μας πού ἐκκλησιάζονται, καί ὅσοι πάλι διακονεῖτε στό ἱερό βῆμα, διακονεῖτε τόν ἱερέα ἢ τόν Ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος τελεῖ τά ἱερά μυστήρια καί τό μυστήριον τῶν μυστηρίων, τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ.

Εἶναι αὐτονόητο, λοιπόν, ὅτι ἡ μεγάλη αὐτή εὐλογία συνοδεύεται καί ἀπό τήν εὐθύνη πού ἔχετε νά ἀνταποκρίνεστε ἐπάξια στή διακονία σας. Καί ἐπάξια σημαίνει μέ σεβασμό καί φόβο Θεοῦ, γιατί ὅσα τελεσιουργοῦνται μέσα στόν ναό τελεσιουργοῦνται μέ τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί τῇ χάρι τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Σημαίνει ἀκόμη ὅτι ἐσεῖς πού διακονεῖτε εἴτε στό ἱερό βῆμα εἴτε στό

ἱερό ἀναλόγιο πρέπει νά φροντίζετε, ὥστε καί ἡ ζωή σας καί ἡ ψυχή σας νά εἶναι καθαρές καί ἀγνές. Χρειάζεται νά ἀγωνίζεσθε, ὥστε νά ζεῖτε σύμφωνα μέ τό θέλημα καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ τόν ὁποῖο διακονεῖτε καί ὁ ὁποῖος σᾶς ἔκανε τήν τιμή νά σᾶς προσλάβει στή διακονία του. Χρειάζεσθε ἀκόμη νά εἰσθε προσεκτικοί στή διακονία σας, γιά νά ἀποτελεῖτε παράδειγμα καί γιά τά μικρότερα παιδιά πού σᾶς παρακολουθοῦν ἀλλά καί νά ὑπάρχει εὐταξία μέσα στόν ναό τοῦ Θεοῦ.

Προϋπόθεση γιά ὅλα αὐτά εἶναι νά γνωρίζετε καί σεῖς, ἀνάλογα μέ τήν ἡλικία σας, τί εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή καί πῶς βιώνεται μέσα ἀπό τά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί καθώς σέ λίγες ἡμέρες θά ἐορτάσουμε τή βάπτισμα τοῦ Κυρίου μας καί ἡ Ἱερά μας Μητρόπολη ἔχει ἀφιερῶσει τά φετινά Παύλεια στό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος, τό ὁποῖο μᾶς παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μέ τό βάπτισμά του στόν Ἰορδάνη, θά ἤθελα σήμερα νά ἀναφερθῶ στή σημασία του καί στόν ρόλο του στήν ἐν Χριστῷ ζωή, ὅπως μᾶς τήν παρουσιάζει ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας.

Τό ἱερό βάπτισμα εἶναι, μᾶς λέγει, τό πρῶτο μυστήριο στό ὁποῖο μετέχουμε καί σηματοδοτεῖ τήν κατά Χριστόν γέννησή μας. Μέ τό βάπτισμα λαμβάνουμε τήν ἴδια τήν ὑπαρξη καί τήν ὑπόστασή μας, διότι προηγουμένως βρισκόμασταν στήν πνευματική ἀνυπαρξία, καθώς μέ τό προπατορικό ἁμάρτημα εἴχαμε χωρισθεῖ καί ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν Θεό.

Τό γεγονός ὅτι τό βάπτισμα ἀποτελεῖ τήν κατά Χριστόν γέννησή μας μπορούμε νά τό κατανοήσουμε ἀφενός ἀπό τά ὀνόματά του καί ἀφετέρου ἀπό ὅσα τελοῦνται καί ψάλλονται κατά τή διάρκεια τοῦ μυστηρίου. Ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τό πρῶτο πού ἔκανε, μεταξύ ὅλων τῶν ἄλλων πού ἔκανε γιά χάρη μας, ἦταν νά βαπτισθεῖ.

Τό βάπτισμα, λοιπόν, ὀνομάζεται ἀπό τούς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας γέννηση, ἀναγέννηση, ἀνάπλαση, σφραγίδα, ἀλλά καί χάρισμα, φῶτισμα, λουτρό. Ὅλα αὐτά τά ὀνόματα πού χρησιμοποιοῦνται γιά τό βάπτισμα δηλώνουν τό ἴδιο, δηλαδή ὅτι γιά ὅσους ζοῦν κατά Θεόν τό μυστήριο τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος, αὐτό εἶναι ἡ ἀρχή τῆς ὑπάρξεώς τους.

Ἡ «γέννηση» σημαίνει τήν ἀρχή τῆς ζωῆς. Ἡ «ἀνάπλαση» καί ἡ «ἀναγέννηση» μᾶς ἀποκαλύπτουν ὅτι αὐτοί πού γεννιοῦνται καί πλάθονται μέ τό βάπτισμα, εἶχαν καί ἄλλοτε γεννηθεῖ. Ἐπειδή ὅμως ἀλλοιώθηκε ἡ μορφή τους, μέ τή δεύτερη γέννηση ἀποκαθίσταται ἡ πρώτη μορφή τους.

Τό βάπτισμα, λοιπόν, μᾶς δίδει «εἶδος» καί μορφή, ἀποκαθιστώντας τή θεία εἰκόνα τήν ὁποία εἶχε ἀμαυρώσει καί καταστρέψει ἡ ἁμαρτία. Μᾶς δίδει τήν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί μᾶς καθιστᾷ, ὅπως γράφει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, «συμμόρφους τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεώς» του.

Ἐπειδή ἀκριβῶς θέτει μέσα στήν ψυχή μας τό ἀποτύπωμα τῆς μορφῆς τοῦ Χριστοῦ καί τή βασιλική του εἰκόνα, γι' αὐτό καί τό βάπτισμα ὀνομάζεται καί «σφραγίδα». Τό χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς μορφῆς εἶναι ὅτι περιβάλλει τήν ἄμορφη μάζα καί ἀφανίζει τήν ἀμορφία της, διότι μορφή εἶναι ἡ σχηματισμένη «ἄμορφη ὕλη», ἡ ὁποία ἀποτυπώνει κάτι ὑπαρκτό. Γι' αὐτό ὀνομάζουμε τό βάπτισμα καί «ἔνδυση». Τά δύο αὐτά ὀνόματα, «σφραγίδα» καί «ἔνδυση», τά χρησιμοποιεῖ ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἀφενός μᾶς βεβαιώνει, γράφοντας πρός τοὺς Κορινθίους, ὅτι «ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», καί ἀφετέρου ἀναφέρεται στή δική του προσπάθεια νά καλλιεργήσῃ τίς ψυχές τῶν πνευματικῶν του τέκνων «ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστός ἐν ὑμῖν», στίς ψυχές δηλαδή τῶν χριστιανῶν τῆς Γαλατίας πρός τοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται.

Ὅταν πάλι ἓνα ἄμορφο ὑλικό, εἴτε εἶναι χρυσός, ἄργυρος ἢ χαλκός, λειώσῃ στή φωτιά, συνεχίζει νά κρατᾷ τό ὄνομα τῆς ὕλης, τό ὁποῖο εἶχε καί πρὶν νά λιώσῃ. Ὅταν ὅμως ἡ ὕλη πάρῃ μέσα στό ἐκμαγεῖο μία συγκεκριμένη μορφή, αὐτή πού θέλῃ νά τῆς δώσῃ ὁ τεχνίτης, τότε, παρότι τό ὑλικό παραμένει τό ἴδιο, ἡ μορφή πού ἔχει πάρῃ, δέν φέρει πλέον τό ὄνομα τοῦ ὑλικοῦ, δηλαδή, τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ μαρμάρου κλπ., ἀλλά ἓνα διαφορετικό ὄνομα. Λέγεται π.χ. δακτυλίδι ἢ ἄγαλμα ἢ κάτι παρόμοιο, τό ὁποῖο δέν δηλώνει πλέον τό ὑλικό ἀλλά τή μορφή τοῦ ἀντικειμένου.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ἐμεῖς οἱ χριστιανοί ὀνομάζουμε τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεως «ὀνομαστήριο ἡμέρα». Αὐτή τήν ἡμέρα, καθὼς ἀποκτοῦμε μορφή, ἀποκτοῦμε καί νέο ὄνομα, καθὼς πρὶν ἀπό τό βάπτισμα, δέν εἶχαμε ἀκόμη μορφή. Τήν ἴδια αὐτή ἡμέρα, συνεχίζει ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, γινόμαστε γιά πρώτη φορά γνωστοί στόν Θεό, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τοὺς δικούς, καί ἔτσι ἀκοῦμε καί γιά πρώτη φορά τό ὄνομα πού θά μᾶς συνοδεύει σέ ὅλη μας τή ζωή.

Ὅσοι ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό φῶς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄγνωστοι καί ἀθέατοι, γιατί στό σκοτάδι πού ἐπικρατεῖ τίποτε δέν εἶναι ὁρατό, ἐνῶ ὅσοι εὐρίσκονται κοντά στόν Θεό, αὐτοί δέχονται τή λάμψη τοῦ δικοῦ του φωτός.

Γιά τόν λόγο αυτό τό βάπτισμα ὀνομάζεται καί «φῶτισμα». Μέ τό βάπτισμα, ἐπομένως, δέν λαμβάνουμε μόνο ὑπαρξη καί ὑπόσταση καί ζωή, ἀλλά καί τό φῶς τοῦ Θεοῦ πού μᾶς καθιστᾷ γνωρίμους του καί μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τό σκότος τῆς ἁμαρτίας.

Ὄνομάζεται καί εἶναι ἀκόμη τό βάπτισμα «λουτρό», διότι ἀπομακρύνει ἀπό τήν ψυχή μας κάθε μολυσμό καί κάθε ρύπο πού ὑπάρχει μέσα της, καί μέ τόν τρόπο αυτό μᾶς δίδει τή δυνατότητα νά βλέπουμε καί ἐμεῖς μέ καθαρά μάτια τό φῶς τοῦ Θεοῦ.

Ὄνομάζεται ἀκόμη τό βάπτισμα καί «χάρισμα», ἐπειδὴ εἶναι γέννηση. Γιατί ὅμως ὀνομάζεται ἔτσι; Ἄν σκεφθεῖ ὁ καθένας μας τή φυσική, τή σωματική του δηλαδή γέννηση, καί τί συνεισέφερε σέ αὐτήν, τότε θά διαπιστώσει ὅτι δέν συνεισέφερε τίποτε. Τό ἴδιο ἰσχύει κατὰ μείζονα λόγο μέ τήν πνευματική μας γέννηση, δηλαδή μέ τό βάπτισμα. Ὁ ἄνθρωπος δέν συνεισφέρει τίποτε στό βάπτισμα. Μόνο ὁ Θεός εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος μᾶς προσφέρει ὅλα τά ἀγαθά.

Τό βάπτισμα, τέλος, ὀνομάζεται καί «χρίσμα», ἐπειδὴ ἐγχαράσσει στήν ὑπαρξη τοῦ βαπτιζομένου τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος χρίσθηκε γιά χάρη μας κατὰ τή βάπτισή του.

Μέ ὅλα αὐτά γίνεται φανερό ὅτι ἀπό τό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος ἀρχίζει ἡ ἐν Χριστῷ ζωή.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, στή συνέχεια σέ τί συνίσταται ἡ ζωή αὐτή.

Ὅπως εἶπαμε ἤδη, κατὰ τό ἅγιο βάπτισμα πεθαίνουμε ὡς πρός κάτι καί γεννιόμαστε κάτι ἄλλο, ἀπορρίπτουμε κάτι καί ἀποκτοῦμε κάτι ἄλλο. Πεθαίνουμε ὡς πρός τήν ἁμαρτία καί γεννιόμαστε ὡς πρός τή δικαιοσύνη καί τήν ἀρετή. Τό πρῶτο ταυτίζεται μέ τόν παλαιό ἄνθρωπο, ἐνῶ τό δεύτερο μέ τόν καινό ἄνθρωπο. Τόν πρῶτο τόν ἀπορρίπτουμε, ὅπως εἶπαμε, μαζί μέ τήν ἁμαρτία καί ἀναλαμβάνουμε τόν νέο ἄνθρωπο, αὐτόν πού εἶναι συμφιλιωμένος μέ τόν Θεό.

Ἡ ἁμαρτία, γράφει ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, ἔχει δύο μορφές καί ἀναπτύσσεται μέ δύο τρόπους. Πραγματοποιεῖται μέ τήν πράξη καί παγιώνεται μέ τή συνήθεια.

Ἡ πράξη ἀποτελεῖ ἓνα στιγμιαῖο γεγονός, τό ὁποῖο γίνεται ἀλλά δέν ὑφίσταται, δέν παραμένει στή συνέχεια. Εἶναι βέβαια κάτι τό ὁποῖο μπορεῖ νά συμβεῖ στόν καθένα μας, γιατί ὁ καθένας μας μπορεῖ νά παρασυρθεῖ στιγμιαῖα ἀπό μία ἀδυναμία, ἀπό μία ἀπροσεξία καί νά παρασυρθεῖ ἀπό τόν πειρασμό καί νά κάνει μία ἀμαρτωλή πράξη ἢ σκέψη. Ἄν περιορισθεῖ ὅμως στό στιγμιαῖο αὐτό γεγονός, ἀρκεῖ νά μετανοήσῃ, καί θά μπορέσῃ νά ἐξαλείψῃ μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ τό τραῦμα καί νά τό ἀποκαταστήσῃ.

Ἀντίθετα, ὅταν ἡ ἴδια ἀμαρτωλή πράξη ἐπαναλαμβάνεται, τότε μετατρέπεται σέ συνήθεια. Ἡ συνήθεια πάλι, πού προκύπτει ἀπό αὐτές τίς ἐπανειλημμένες πονηρές ἐνέργειες, εἰσχωρεῖ στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἡ ἀσθένεια πού προέρχεται ἀπό μία κακή διατροφή, καί γίνεται μόνιμη. Καί καθὼς ἡ συνήθεια εἶναι μόνιμη δεσμεύει τήν ψυχή μέ ἄλυστα δεσμά καί ὑποδουλώνει τό φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό ἔχει ὡς συνέπεια νά προκαλεῖ στούς ἀνθρώπους πού ἔχει αἰχμαλωτίσῃ ἀκόμη μεγαλύτερα κακά, καθὼς τούς ὁδηγεῖ στίς πιό πονηρές ἐνέργειες ἀπό τίς ὁποῖες προέρχεται καί ἡ ἴδια. Ἔτσι δημιουργεῖται ἓνας φαῦλος κύκλος μεταξύ αὐτῶν πού γεννᾷ καί αὐτῶν ἀπό τίς ὁποῖες γεννιέται, ἀπό τόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατο νά ἀπεμπλακεῖ.

Ἐξαιτίας ὅλων αὐτῶν ἡ ἀμαρτία δέν θά εἶχε τέλος. Διότι ἡ κακή συνήθεια γεννοῦσε τίς ἀμαρτωλές πράξεις καί μέ τήν προσθήκη τῶν ἀμαρτωλῶν πράξεων ἐνισχυόταν ἡ κακή συνήθεια. Καί ἔτσι ὁ ἄνθρωπος μέ τό προπατορικό ἁμάρτημα ἔγινε δέσμιος τῆς ἀμαρτίας, ἀπό τήν ὁποία τόν ἐλευθέρωσε ὁ ἀναμάρτητος Χριστός μέ τόν θάνατό του.

Ὁ Δεσπότης Χριστός μᾶς ἔδωσε μέ τόν θάνατό του τήν ἐξουσία νά θανατώσουμε τήν ἀμαρτία, ἐνῶ μέ τήν ἀνάστασή του μᾶς κατέστησε κληρονόμους τῆς καινῆς ζωῆς.

Ἔτσι, λοιπόν, τό λουτρό τοῦ ἁγίου βαπτίσματος μᾶς καθαίρει ἀπό κάθε ἀμαρτωλή συνήθεια καί ἐνέργεια, ἐπειδὴ μᾶς κάνει κοινωνούς τοῦ ζωοποιοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τήν ἀμαρτία εἶναι τό πρῶτο στάδιο τῆς ἐνεργείας τοῦ θείου βαπτίσματος, εἶναι ἡ προϋπόθεση γιά νά προχωρήσουμε στό δεύτερο. Ποιό εἶναι τό δεύτερο; Εἶναι ἡ ζωὴ τήν ὁποία παρέχει διὰ τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. Ἄς ἐξετάσουμε, λοιπόν, σέ τί συνίσταται ἡ ζωὴ αὐτή.

Ἡ ζωὴ τήν ὁποία μᾶς δίδει ὁ Χριστός διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, δέν εἶναι βεβαίως ἡ ζωὴ τήν ὁποία ζούσαμε προηγουμένως. Εἶναι καλύτερη ἀπὸ αὐτήν, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καί πιό οἰκεία πρὸς τήν ἀνθρώπινη φύση. Διότι, ἐάν μετὰ τό βάπτισμα ζούσαμε τήν ἴδια ζωὴ, τήν ὁποία ζούσαμε πρὶν ἀπὸ αὐτό, τότε τί νόημα

θά είχε ὁ θάνατος τόν ὁποῖο συμβολίζει τό βάπτισμα. Ἐάν πάλι λαμβάναμε μία ἄλλη ζωή, ἡ ὁποία εἶναι ἰσοδύναμη μέ τήν προηγούμενη, αὐτό δέν θά ἦταν ἀνάσταση.

Ἄν πάλι παίρναμε τήν ἀγγελική ζωή, τί κοινό ἔχουμε ἐμεῖς μέ τούς ἀγγέλους; Ἄνθρωπος ἦταν αὐτός πού ἔπεσε. Ἄν, λοιπόν, αὐτός πού ἔπεσε ἦταν ἄνθρωπος καί αὐτός πού ἀνίσταται εἶναι ἄγγελος, τότε δέν θά εἶχαμε ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρώπου. Θά ἦταν σάν νά εἶχαμε ἕναν κατεστραμμένο ἀνδριάντα, ὁ ὁποῖος ἀντί νά ἐπισκευαστεῖ καί νά ξαναπλαστεῖ μέ τή μορφή τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ δίναμε κάποια διαφορετική μορφή.

Γι' αὐτό καί εἶναι φυσικό ὅτι ἡ ζωή πού λαμβάνουμε μετά τό βάπτισμα εἶναι ζωή ἀνθρώπινη, εἶναι νέα ζωή καί δέν ἔχει τίποτε κοινό μέ τήν παλαιά ζωή. Ἀντίθετα μάλιστα ὑπερέχει τόσο πολύ καί εἶναι τόσο ἀνώτερη ἀπό αὐτήν πού ζούσαμε, ὥστε οὔτε κἄν μπορούμε νά τήν φαντασθοῦμε. Καί δέν θά μπορούσε νά εἶναι κάτι διαφορετικό, ἐφόσον ἡ ζωή πού μᾶς προσφέρεται διά τοῦ ἁγίου βαπτίσματος εἶναι ζωή τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ζωή τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι, λέει ὁ ἅγιος Νικόλαος, ξένη πρὸς τήν ἀνθρώπινη φύση, γιατί ἦταν καί ζωή ἀνθρώπου, ἀφοῦ Αὐτός ὁ ὁποῖος τήν ἔζησε, ὁ Χριστός δηλαδή, εἶχε καί τή θεία φύση ἀλλά εἶχε καί τήν ἀνθρώπινη, ἡ ὁποία ὅμως στήν περίπτωση τοῦ Χριστοῦ ἦταν καθαρή ἀπό τήν ἁμαρτία. Εἶναι ἐπομένως ἀναγκαῖο, αὐτό πού λαμβάνουμε, ὅταν ἀναγεννώμεθα ἀπό τό βάπτισμα, νά εἶναι ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό εἴμαστε καί ἀναμάρτητοι, ἐφόσον καί ἡ δική του ζωή ἦταν καθαρή ἀπό τήν ἁμαρτία.

Τό γεγονός αὐτό γίνεται φανερό καί ἀπό τά ἀκόλουθα. Ἡ γέννηση πού προκύπτει μετά τό βάπτισμα εἶναι ἡ ἀρχή τῆς μελλούσης ζωῆς, καί ἡ ἀπόκτηση τῶν καινῶν μελῶν καί αἰσθήσεων ἀποτελεῖ προετοιμασία τῆς ζωῆς τήν ὁποία πρόκειται νά ζήσουμε στό μέλλον καί μετά τόν σωματικό μας θάνατο.

Ὁ μόνος, λοιπόν, τρόπος νά προετοιμασθοῦμε γιά τή μέλλουσα ζωή εἶναι νά ζήσουμε ἀπό αὐτή τή ζωή τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγινε «ὁ πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (Ήσ. 9.6), ὅπως ὁ Ἀδάμ ὑπῆρξε πατήρ τοῦ παρόντος αἰῶνος, διότι ὁ Ἀδάμ ὁδήγησε τήν ἀνθρωπότητα στή ζωή τῆς φθορᾶς. Ὅπως, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι δυνατόν νά ζήσει τήν ἀνθρώπινη ζωή, ἂν δέν ἔχει τίς αἰσθήσεις πού κληρονομήσαμε ἀπό τόν Ἀδάμ καί τίς ἀναγκαῖες δυνάμεις πού ἀπαιτοῦνται γιά τήν ἀνθρώπινη ζωή, κατά παρόμοιο τρόπο κανεῖς δέν θά μπορέσει νά εἰσέλθει ζωντανός στόν μακάριο ἐκεῖνο κόσμο, ἐάν δέν ἔχει προετοιμασθεῖ ἀπό τήν παροῦσα ζωή, ζώντας τή ζωή τοῦ Χριστοῦ καί ἂν δέν ἀναπλασθεῖ σύμφωνα μέ τή μορφή καί τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τό βάπτισμα εἶναι γέννηση, στήν ὁποία ὁ Χριστός εἶναι αὐτός πού μᾶς γεννᾷ καί ὁ ὁποῖος μᾶς δίδει τή ζωή, ὅπως τή δίδει καί ὁ καθένας σέ ὅσους γεννᾷ.

Μέ ὅλα αὐτά τά ὁποῖα μᾶς ἐξήγησε ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας κατανοήσαμε ὅλοι ὅτι τό βάπτισμα δέν σημαίνει ἀπλῶς τόν θάνατο τῆς ἁμαρτίας ἀλλά καί ὅτι καθιστᾷ καί μᾶς κοινωνοὺς τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ.

Σέ μᾶς ἐπαφίεται νά τήν οἰκειοποιηθοῦμε ἀπό αὐτή τή ζωή, ὥστε νά μπορέσουμε νά τήν ζήσουμε καί αἰώνια.

Αὐτή τήν οἰκείωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἅς τήν βάλετε ὡς στόχο σας τή νέα χρονιά, ἔτσι ὥστε καί νά ζεῖτε καί νά διακονεῖτε ὡς τέκνα Θεοῦ, ὡς γνήσια τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία σᾶς ἀξιώνει νά διακονεῖτε.

